

A fényszórónkra immár nem volt semmi szükség, hiszen fényben úszott minden, mintha egy hatalmas tűzvész vörösre festette volna a síkságot. Kisvártatva nagy fémdaruk, hatalmas állványzatok rajzolódtak ki a horizonton. Fehér füst szállt fel az utunktól jobbra kigyózó, forrón bugyborékoló patakokból. Ahogy közeledtünk, a kezdetben zavaros láрма fülsiketítő zsvivájá erősödött, amelyet minden kétséget kizáróan vasdarabokra le-lesújtó kalapácsok ezrei okoztak. A marslakók ipari ténykedése egy másodpercre sem hagyott alább. E buzgón munkálkodó város vasgerendái, ácsolatai és keresztvasai között idomtalan, fekete gnómokat pillantottunk meg, akik sebesen futkároztak, mint a tűztől megkerült patkányok.

Doktor Omega végül megállította a Kozmoszt, mert nem volt biztos benne, melyik úton kellene továbbhaladnunk, s már épp azon volt, hogy megtanácskozza velünk a dolgot, amikor egy éles fény elvakított bennünket, s ezzel egy időben forróság öntötte el automobilunk belsejét.

Ha még mindig a repulzitréteg borítja járművünket, dacolhatunk volna a meleggel, amely jóval alatta maradt annak, amelynek a meteorral való találkozásunkkor voltunk kitéve, de amint tudjuk, automobilunk falait vaslemezek alkották. Hamarosan már nehezen lélegeztünk. A doktor be akarta indítani járművünket, de észrevette, hogy egy gerendából és fémlemezekből álló barikádféleség utunkat állja. Tőlünk jobbra és balra pedig forrásban lévő vizet hömpölyögtető patakok futottak.

Egyetlen módja maradt a menekülésnek: ha megfordulunk, és visszamegyünk azon az úton, amelyen jöttünk. De erre még csak nem is gondolhattunk. Ameddig a szem ellátott, nagy, kék lángok lobogtak rajta, mintha a marslakók hatalmas mennyiségű puncsot készültek volna főzni.

A Kozmosz belsejében a duplájára ugrott a hőmérséklet: a hőmérő 62 fokot mutatott, és a szegény járművünkre lövellő tüzes fény ereje másodpercről másodpercre erősödött.

Már nyilvánvaló volt, hogy a tisztelt marslakók flambírozott csirkét akarnak készíteni belőlünk.

– Ki kell ugranunk! – üvöltötte a doktor.

– Kiugrani?! – kiáltottam.

– Inkább elevenen megégne? Nem érti, hogy ez az egyetlen menekülési útvonalunk?!

– Vagyis itt a vég – mormoltam. – Választhatunk: szénné égünk, vagy esetleg valami elképesztő kízásnak nézünk elébe...

– Az ördögbe! – ordította Fred. – Nem adjuk olcsón a bőrünket!

És ezzel a kezébe kapta kedvenc fegyverét, egy hatalmas vasrudat. Én meg a Winchesteremet ragadtam meg. A doktor a robbanógolyókkal ellátott Browningját vette magához, majd kinyitotta a hátsó ablakot.

Fred egy ugrással kint termett, és már ádázul forgatta is a vasrudat... Mire csatlakoztunk hozzá, már több mint húsz áldozat hevert körülötte, s miközben továbbra is teljes erejéből csapkodott, harsányan kiáltozott is:

– Nesze neked! Ez meg a tiéd, nyüves dög! Jaj, ezek a rémes majmok be akartak keríteni... Az nem fog menni, kutysuskáim...! Ahhoz korábban kell felkelnetek! Nesze... Ezt kapd ki! Meg ezt! És még ezt is...

És minden mondatot reccsenés követett, jelezve, hogy Fred ismét telibe talált.

Három törpe, olyan feketék, mint a kafferek, éles pengékkel a doktorra támadt.

De mielőtt megsebezhatték volna, a tudós egy-egy robbanógolyót eresztett e túlságosan vakmerő támadók fejébe. Én a Winchesteremmel vágtam rendet a marslakók sűrű tömegében. Már azt hittük, győztünk, támadóink mind megfutamodtak, és az olümposzi istenek derűjével készültünk visszazállni a Kozmoszba, amikor hirtelen mindhárman felbuktunk, és elterültünk a földön. Próbáltunk felállni, de a tagjainkra kis hurkok szorultak, és minél inkább igyekeztünk kiszabadulni, annál jobban

belegabalyodtunk valami fémhálószerűségbe, amit a marslakók ránk vetettek. Hamarosan már úgy festettünk, mint a pókhálóba esett szegény legyek, karunkat és lábunkat mozdítani sem bírtuk. Mindez olyan gyorsan zajlott le, hogy szinte időnk sem volt fel-fogni, mi történt velünk.

Amikor tehetetlenné váltunk, a marslakók közelebb jöttek hozzánk, és hallottuk, hogy dühödten ütnek valamit a földbe. Sikerült az oldalamba fordulnom, és láttam, hogy fémcölöpöket vernek le, a körük tekert újabb huzalok pedig lassanként ketreccé formálódnak fölöttünk! Ezzel egyértelművé vált: foglyok vagyunk!

Már csak egy reményem maradt. A revolverem még megvolt, és úgy döntöttem, hogy átjuttatok néhányat e szörnyű gnómok közül oda, amit mi úgy nevezünk: a másvilág. Ám ekkor oly fájdalmas, égő érzés hasított a jobb karomba, hogy elengedtem a fegyveremet, amit a marslakók egy vaskampó segítségével magukhoz húztak. Elvesztem... Tébolyult düh kerített hatalmába, és üvölni kezdtem, akár egy vadállat.

Hatalmas hangomtól megriadva ellenségeink minden irányban szétfutottak. De rémületük csak egy pillanatig tartott, s hamarosan visszatértek. Hallottam csusszanó lépteiket, s közben olyan gyászos kiáltásokat hallattak, amelyek a kuvikolásra emlékeztettek. A kiáltások időnként elhalkultak, s megdöbbenő hangárnyalatot öltve már a hörgés és a vihogás elegyének tűntek.

Fred és a doktor néhány méterre tőlem hevert a földön. Onnan, ahol én feküdtem, a tudós koponyájára láttam, amely a marslakók gyújtotta tűz fényében úgy fénylett, mint egy kis hold.

– Doktor! Doktor! – kiáltottam. – A revolvere önnél van még?!

– Igen – válaszolta –, de nem tudom használni, mert le van kötözve a kezem.

Cifra káromkodást eresztettem meg, majd egy hirtelen hangulatváltásnak köszönhetően sírva fakadtam... Igen, úgy sírtam, mint egy gyerek...

A doktor vigasztalni próbált, én viszont dühödten szidalmazni kezdtem. Szemrehányást tettem neki, amiért miatta ilyen szörnyű halált kell halnunk, csak azért, mert ő mindenáron ki akarta elégíteni nevetséges kíváncsiságát.

– Nézze csak – mondtam a fogam csikorgatva –, mibe sodortak minket az ostoba találmányai! Nagy tudósnek képzelem magát, de közben olyan buta, mint a sötét éjszaka! Ha valaki egy ilyesfajta utazásba kezd, gondoskodnia kell olyan eszközökről, amikkel el tudja háritani a várható támadásokat! Most azonban, önnek köszönhetően, borzalmas kínzásoknak nézünk elébe... Úgy nézem, ezek a marslakók válogatott kegyetlenségekre képesek. Minden bizonnyal lassú tűzön fognak megsütni minket...

Fred egy felcsukló zokogással reagált szavaimra.

– Bátorság! – mormolta a doktor.

– Ó! Könnyű azt mondani! – üvöltöttem tajtékozva. – Bátorság! Lenne bennem elég ahhoz, hogy golyót röpítsek a fejembe...! De nem, a szentségit! Még így sem menekülhetek! Ó, jaj, doktor, ön nyomorult, legyen átkozott! Igen, jól hallotta, legyen átkozott!

Az öreg tudós mélyet sóhajtott. Láttam, amint kopasz feje a földet súrolva rezeg, s azután hallottam, hogy azt suttogja:

– Bocsásson meg nekem, Borel úr!

Oly fájdalmas volt a hangja, hogy egyszerre megbántam, amiért durva szavakkal illettem ezt az aggastyánt, hiszen végül is nem kényszerített rá, hogy elkísérjem ebbe az idegen világba. Nyugodtan visszautasíthattam volna a felkínált helyettesi posztot. Micsoda ostoba végzet sodort ebbe a veszélyes kalandba!

A földhöz kötözve töltöttük az egész éjszakát.

Amikor kivilágosodott, izgatott mozgolódás támadt a marslakók között. Lábdobogás, szünni nem akaró lárma. Mohó kíváncsisággal körénk gyűltek. Időnként feltűnt egy görkocsira emlékeztető, furcsa, gördülő-berendezés, majd éles füttyszó halatszott, és a gördülő kerekek zaja.

Egyszer csak úgy éreztük, hogy kötelékeink mintha fellazultak volna. Már nem szögeződünk a földhöz. Sőt, a testünk köré font köteleket el is távolították, csak a karunk és a lábunk volt továbbra is szorosan összekötözve.

Hihetetlen erőfeszítés árán sikerült felülnünk. Az a látvány, amely ekkor a szemem elé tárult, mindörökre az agyamba vésődött.

Ameddig a szem ellát, egy valóságos embertenger hömpölygött, fejek egész óceánja. Azok a különös lények ezerszám, akik egy cseppet sem hasonlítottak azokra a marslakókra, akikkel a sarkvidéken találkoztunk.

Bár ezek is kicsik voltak és csenevészek, a testfelépítésük jobbnak látszott sarkvidéki testvéreikénél. Tetőtől talpig úgy negyven-negyvenöt centiméter magasak lehettek; arcuk sárgás hússzínű, pergamenszerű, szájuk és orruk körül a szín kékesbe hajlott, mint az orangutánok pofáján. A testük igencsak kövér volt a méretükhöz képest – egészében véve mulatságosan dundi lényecskék voltak. Nagy, kerek szemükre nem borult szemhéj, rendkívül turcsi orruk pedig felfedte vörös orrlikaikat. Bármily furcsán festettek is ezek a marslakók, jól látszott, hogy értelmes lények; a homlokuk magas volt, szépen formált, tekintetükben pedig valami gúnyféle bujkált.

Négy marslakó állt lefelől, s a tiszteletből, amely láthatólag megnyilvánult irányukban, arra következtettünk, hogy főnökök lehetnek. Megmutattak minket a népnek bizarr kézjelek kíséretében, amikre az egybegyűltek változatos rikoltozással válaszoltak.

– Most dől el a sorsunk – mondtam a doktornak.

– Igen – suttogta.

– Vajon hogy döntenek?

– Csaknem biztos, hogy nem ölnek meg azonnal...

– Úgy gondolja?

– Meggyőződéselem... Nézze csak, milyen nagy érdeklődéssel nézegetnek bennünket, mielőtt végeznének velünk, biztosan alaposan tanulmányoznak majd...